

Cazibe İstasyonu

AHMET BÜKE

AHMET BÜKE
CAZİBE
İSTASYONU

Can aędaş

Cazibe İstasyonu, Ahmet Buke

© 2012, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2012

4. basım: Şubat 2022, İstanbul

Bu kitabın 4. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Editör: Faruk Duman

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Baskı ve cilt: Türkmenler Matbaacılık Reklam San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16-18

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 43087

ISBN 978-975-07-3649-0

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750736490

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

AHMET BÜKE
CAZİBE
İSTASYONU

ÖYKÜ

♥can

Ahmet Bke'nin Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Kumrunun Gördüğü, 2010

Çiğdem Külahı, 2010

Alnı Mavide, 2010

İzmir Postası'nın Adamları, 2010

Ekmek ve Zeytin, 2011

Yüklük, 2014

Varamayan, 2019

Deli İbram Divanı, 2021

AHMET BÜKE, 1970'te Manisa'nın Gördes ilçesinde doğdu. İlk ve orta öğrenimini Gördes'te, liseyi İzmir Atatürk Lisesi'nde bitirdi. Bir süre ODTÜ Jeoloji Mühendisliği'nde okudu. 1997'de Dokuz Eylül Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi İktisat Bölümü'nden mezun oldu. Öyküleri *E, Adam Öykü, Ünlem, Patika, İmge Öyküler, Özgür Edebiyat, Eşik Cini, Notos Öykü, yenyazı, ğ, Sus, Har* gibi edebiyat dergilerinde yayımlandı. 2004'te *İzmir Postası'nın Adamları'nı*, 2006'da *Çiğdem Külahı'nı*, 2008'de *Alın Mavide'yi*, 2010'da *Kumrunun Gördüğü'nü* (2011 Sait Faik Hikâye Armağanı), 2011'de *Ekmek ve Zeytin'i*, 2012'de *Cazibe İstasyonu'nü* yayımladı.

İÇİNDEKİLER

I. TAŞIN DEDIĞİ

Buluttan Buluta	15
Karakutu	19
Herkes Ana Kuzusu	23
“Ağır” Zamanlar	29
Bayrak İnmez, Devlet Bitmez	35
Gelen Evrak: 28.02.2012. Tem: 1245/89	39
“M Tipi Kapalı”	47
Ramazan ve Jeoloji	49
Dünyanın En Mutlu Allahı	53
Düşen / Düşünen Adamın Bir Günü	57

II. TUHAF SU

Su-Kavga-Su	65
Sonsöz	89

İş cinayetlerinde kaybettiklerimize

I. Taşın Dediği

Sevgili anneciğim
Kemiğim

CAHİT ZARİFOĞLU

BULUTTAN BULUTA

Sonra bunlar oldu

Fehime bakkala yürüdü. Dut ağaçları vardı yolda. Yapraklarını bırakalı ay olmuş. Avuçları gökyüzüne bakan benim, senin, bizim ağaçlarımız. Onlar öyle mahzun, kimi zaman fısıltıyla ama hiç umudu kesmeden beklerken Fehime mantosunun eteklerini –biraz da poyraz vardı– bedenlerine savurarak yanlarından geçti.

İçinde aynı kelime zıplayıp duruyordu: Seviyorum, seviyorum, çok seviyorum.

Fehime bu kışa rağmen oğlanın birine âşık oldu galiba. O yüzden bugün erkenden işini bitirdi. Dosyaları, imza kartonlarını üst üste dizdi. Bilgisayarını kapattı. Noter Hanım'ın camdan kapısını tıklattı.

“Annem biraz üşütmüş. Müsaade ederseniz...”

Fehime yerinde duramıyor: Fehime, Fehime, Fehime...

Deniz kenarına inerse, dalgaları görürse, hele sandalları, midye karıştırıcıları görürse sakinleşecek. Dünyayı içine alacak. Derin nefesler verecek. Sakinleşecek.

Köşedeki marketi gördü.

“Bir sigara,” dedi içinden.

Son dutu geçip, önünde ekmek dolabı duran kapıya yöneldi.

Ilıktı içerisi. Işıklar yanıyordu. Kimseler yok gibiydi.

Dükkânın uzun koridorunda yürüdü. En arkadaki loşlukta oturan adamı gördü.

Başında beyaz takkesi, elinde tespih, yüzü derin izlerle sürülmüş bir amca.

Fehime yaklaştıkça adamın ağladığını gördü. Ama bildiğimiz ağlamak değildi bu. Kımiltısız ve usul bir yüzden gözyaşları akıyordu. Adam başını kaldırdı, yanında durduğu ufak pencereden dışarıya baktı. Gözlerini sildi. Yeni yaşlar belirdi. Yeni yaşlar aktı yanaklarından çenesine. Kırçilli pantolonuna damladılar.

Fehime ile adam bir an göz göze geldiler. Adam yine eğdi başını. Tespihini kımıldattı.

Fehime geriye döndü. Çıkarken kapıda ekmekleri yerleştiren adamı gördü.

“Kusura bakmayın ekme kalmadı da. Komşu bakkaldan üç-beş almaya gittiydim. Buyurun?”

Fehime parmağıyla içerisini gösterdi.

“Amca çok ağlıyor.”

Adam doğruldu.

“Babam iki gündür gökyüzüne bakıp duruyor. Anlamadık biz de. Derdini de anlatmaz hiç.”

Fehime sigara almadı. Nedense süt aldı. Denize de yürümedi. Metro durağına yürüdü.

“Annemi görsem,” dedi içinden.

Turnikelerden geçti. Boş bir sıraya oturdu. Derin bir iç çekti. Ağlamaya başladı –nedense–.

Durduramadı kendini bir türlü. Tırnaklarını geçirdi koluna, dişlerini sıktı. Acıttı etini. Nafile. Sonra bıraktı iplerini. Hıçkırmadan ama durmadan gözyaşlarını akıttı önüne.

Metro geldi. Durdu. Kapılar açıldı. Fehime kalkamadı yerinden. Camdan ona bakan kadınla –Sevim, diyelim biz ona– göz göze geldiler.

Metro hareket etti yeniden.

Sevim, Menemen’de son durakta indi. İstasyonun karşısındaki ziraat dükkânına girdi. Beş kilo şeker gübre aldı. Başörtüsünü düzeltti. Yola çıkıp arka mahalleye doğru yürümeye başladı.

Telefonu çaldı yolda.

“Efendim... Yok, vardım ben Menemen’e. Bahçeye gidiyorum şimdi. Hı, evet aldım gübreyi. Sen koy çayı...”

Sevim evleri geçti. Bostanlar başladı. Gübre kokusu yükseldi. Bahçenin birinde bağlı sakız keçisi bağırda uzun uzun.

Kavaklar bitti. Son narı, son ayvayı geçti. Bahçelerine vardı. Telle bağlı kapıyı açtı. Girdi. Sevim, gübre torbasının ağzını açtı. Avucunu doldurdu. Çilek ocaklarının başına vardı. Ağır ağır gübreyi sermeye başladı.

Aniden durdu. İçi bulanır gibi oldu.

“Yine gebe mi kaldım ben?” diye düşündü.

Gitti bir zeytin kütüğüne oturdu. Çöker çökmez de ağlamaya başladı. Eli ayağı boşaldı sanki. İncecik bir yağmur oldu ondan kalan gözyaşı. Tekir kedinin biri –muşmulanın çatalına pusuş öte daldaki serçeyi gözleyen toraman tekir– durup kadına baktı uzun uzun. Daldan atladı yere. Önce sağ, sonra sol patisini yaladı. Lokma kadar serçe hâlâ orada duruyordu ama gitti tavuk kümesinin çinko damına sıçradı. Kadına yeniden baktı. Sonra bulutlara baktı.

İki gün önce olandı

Kurt indi. Tek başına. Arka ayağında duman rengi bir akıtma. Alnından gözüne inen siyah lekesiyle kurt indi çok uzakta bir yerde. Havayı derin derin kokladı. Yanık kokusunu takip etti. Et ve kemik çekti onu. Koşmayacak, kovalamayacak bir avı. Ne sürüden geri kalmış kocamış bir koyun, ne yilkı, ne korkmuş bir tavşan. Pih-

tısından donmuş, çatlamış kan.

Kurt bir yangın toprağına vardı. Taşın üzerindeki karaltı çekti onu. Yaklaştı. Boynundan yarılmış ve dehşetli dizginiyle fırlamış bir katır. Zor ölmüş.

Kurt ete vardı. Açık gözlerine baktı katırın. Katırın gözlerinde bulut.

Kurt döndü, açlığına geri yürüdü.

Kurt dağına geri çıktı.

O bulut kaçtı uzaklara...

31 Aralık 2011

KARAKUTU

Tavandaki ışık büyüdü. Güneş doğdu sanki içeriye. Döşek ısındı, dizlerim ısındı, kan yürüdü içimde. Yanar mıyız acaba bu sıcaktan? Bunca kar varken, çığ ve buz topu doğmuşken yollarda, nasıl olacak? Komşular nem koydu dudağıma: iki nokta su, iki serin çocuk, iki damla çeşme suyu.

“Uyan oğlum.”

“Ağlasa geçecek.”

“Vur dizlerine.”

Gözlerimi açtım: Annem köşede çökmüş, yanında iki halam. Gülüyorlar. Annem gülüyor, büyük halam sarılıyor ona, küçük halam gözyaşını siliyor ikisinin. Sonra elini göğsüne bastırıyor.

“Çok şükür ablam,” diyor.

“Çok şükür, bugünleri gördük bak. Şimdi yeri, yuvası belli. Değil mi ablam? Hemen köyün yukarısında artık. Atasının, dedesinin yanında. Sabah kalk, çocukları okula yolla, yemeği koy. Doğru git yanına abimin.”

Gözümdeki kar çözülüyor iyice. Kendime gelince amcaoglunu gördüm. Yamacımda. Bana bakıyor.

“Hadi kalk. Dolaşalım bi. Açılırsın.”

Kalkınca, elini koyuyor belime. Daldaki yaprağım. Kar var üstelik hâlâ bende. Düştüm, düşeceğim.

Annem beni görünce koşuyor yanıma. Tutmaya çalışıyorlar ama dinlemiyor kimseyi. Elimden tutuyor. Koridora çıkarıyor beni. Konu komşu hep orada.

Yere diz çöküyor. Beni de çekiyor yanına.

Karşımızda bir bisküvi kutusu: Filli Kaymaklı: Şöyle yazıyordu kartonunda [doğadan buğday, mis yumurta, en temiz sütler el değmiyor bizde, her şey sizin için çocuklarınız için mikropsuz ağrısız bisküviler arasında kaymak özenle yapıldı sütü kaynattık taşırmadık güğümünden pençelerimiz sineklikli ayranımız karasız ellerimizi yıkadık her karardan sonra her “iş” sonrası dua ettik büyük kitaplara el koyup iki bisküvi arası en leziz en temiz en yüce kaymağımız yiyiniz siz çocuklarımız]

O kadar yazıyor ki anneme rağmen okudum hepsini.

Koridorda konu komşu. Susuyorlar.

“Bak,” dedi annem. Açtı kartonu. Uzandı.

“Bak, bundan tanıdım. Bilemezsin, dediler. Bekleyeceksin, hükümete gidecek bunlar. Ama ben bir baktım çukura. Görünce tanıdım.”

Annem yırtılmış ve delik deşik ve kara bir şalvarı elinde sallıyor. Gülüyor hem.

“Babanın bu. Geldiler aldılar ya. O sabahtan aklımda. Hiç unutmadım ya ben. Çukurda görünce çamurun içinde, kemiklerin yanında...”

Annem ellerini başına vurunca aldılar, götürdüler içeriye.

Kara şalvar düştü önüme.

Aldım, kutuya koydum. Bisküvi kutusunda babam.

[Kutu: Allah çok büyük. Çok büyük Allah. O dokundu büyük dedem oldu. Dağlar oldu. Dağda ateşler oldu. İnsanlar oldu. O dokundu babam oldu. Babamdan ben oldum, yedi damla olduk. Sonra annem ocağa aş vurdu. Allah dokundu beyaz bir taksi oldu. Köyün yoluna dolandılar. Kapımıza kadar geldiler: Babamı aldılar.

Bir kalenin içine götürmüşler. Gözünü bağlamışlar, gözünü açmışlar soru olmuş Allah dokununca kelimeler varmış çünkü önce böyle havada uçuşan kar gibi yan yana gelince yapışınca sorgu olmuş babama çok kızmış o kelimeler yan yana gelince ateşteki maşa gibi kızarmış sonra babamın gömleğini yırtmışlar gözünü bağlamışlar yine iki koluna girip yerde ayakları kan içinde buzda toprakta çukurun yanında çukur çukur kuleleri tersine çevirip en derin kuleleri toprağa batırıp çukur yapmışlar. Allah o kadar büyük ki annem buldu işte babamı]

Amcaoğlu götürdü beni. Karşı tepeye. Sigara içtik sonra. Ardımız mezarlık: ata yurdu. Önümüz köy: Anam, kardeşlerim, konu komşu orada.

23 Ocak 2012

*Kurt indi. Tek başına. Arka ayakta duman rengi bir akıtma.
Alından gözüne inen siyah lekesiyle kurt indi çok uzakta bir
yerde. Havayı derin derin kokladı. Vanık kokusunu takip etti.
Et ve kemik çekti onu. Kosmuyacak, kovalamayacak bir avı.
Ne sürüden geri kalması, kocamış bir koyun, ne yulka, ne kork
muş bir uruşan. Pıhtılandırmış dommuş, çatlamış kan.*

Ahmet Büke, defilerin akıllılardan, anların yaşanan zaman-
dan daha müteber olduğu küçük bir Ege kasabasında doğdu.
Yaşlı teyzelerin, manifaturacıların, geceyi örten cevizlerin,
genç karnecaların, ahıngan derelerin, incirin ve zeytinin sof-
rasında büyüdü. Onlara olan borcunu ödemek için öyküler ya-
zıyor. Edebiyatı kimsesizlerin kimsesi olarak görüyor. Büke,
Cazibe İstasyonu'nda kalemiyle çizdiği coğrafyayı biraz daha
genişletiyor; daha iyi bir dünya umuduyla...

